

Chtěla-li tu však stížnost snad uplatňovati také námitku, že pověření osp-é v Liberci agendami politického úřadu I. stolice na území obce l-cké nestalo se ve formě zákonné, musila by takováto námitka jako nepřipustná býti odmítnuta, ježto ustanovení státního orgánu k obstarávání oněch agend jest organizační akt, který o sobě v žádném směru nemůže se dotýkati právní sféry města L. jako obce s vlastním statutem, čímž ovšem není vyloučeno, že by event. obec, právě tak jako kterákoliv jiná strana, mohla se proti konkrétním, jí se týkajícím aktům onoho orgánu hájiti námitkou, že orgán ten nebyl řádně ustanoven.

Nepřipustná jest na konec stížnost, jestliže proti opatření zsp-é obrací se potud, pokud tato odnětí agend polit. úřadu okr. městu L. odůvodňovala chováním obce v otázce jazykové, neboť nař. rozhodnutí toto odůvodnění nepřevzalo, ježto žal. úřad vycházel z právního stanoviska, po názoru nss-u správného, že státní správě přísluší kdykoliv právo agendy přeneseného oboru působnosti dáti obstarávati vlastními orgány a že tudíž, použije-li tohoto práva, není vázána na nějaké zvláštní důvody, a proto odmítl zabývati se otázkou, zda se městská obec l-cká prohřešila nějak proti zásadám jazykového práva čili nikoliv.

Č. 4499.

Nemocenské pojištění: I. Podmínkou nemocenské pojistné povinnosti domovníka není mzda v hotovosti. — II. K výkladu pojmu »vedlejší zaměstnání«.

(Nález ze dne 10. března 1925 č. 4847.)

V ě c: Berta Sch. v B. (adv. Dr. Rich. Ullmann z Brandýsa n. L.) proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zsp v Praze rozhodnutím ze 17. ledna 1923 potvrdila výměr osp-é v Brandýse n. L., jímž bylo vysloveno, že Marie T. v době od 1. června 1919 do 28. února 1922 nepodléhala nemocen. pojištění dle § 1 nem. zák., poněvadž vykonávala domovnické práce u Berty Sch. jenom jako vedlejší zaměstnání, a hlavním zdrojem výživy byl v té době výdělek ze zaměstnání jejího muže.

Min. soc. péče nař. rozhodnutím vyhovělo odvolání, jež podala okr. nemoc. pokladna v B., zrušilo rozhodnutí zsp-é a vyslovilo, že Marie T. v uvedené době nemoc. pojistné povinnosti podrobena byla, ježto domovnictví bylo v té době jejím jediným výdělečným zaměstnáním za mzdu. Při tom nerozhoduje, v jaké formě mzdu dostávala anebo stačila-li tato mzda na její výživu.

O stížnosti Berty Sch. do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost míní, že v tomto sporu nejde vůbec o poměr domovnický v technickém smyslu slova, poněvadž T. neměla žádné mzdy v h o t o v o s t i, nýbrž pouze naturální byt.

Názor ten nelze sdíleti. Zákon o právních poměrech domovníků z 30. ledna 1920 č. 82 Sb. vymezuje v § 1 pojem domovníků, že jsou to muži nebo ženy, kterým bylo svěřeno vlastníkem domu nebo jeho zástupcem,

aby měli dohled na dům, udržovali v něm čistotu a pořádek a obstarávali jinaké práce, týkající se správy domu. Nelze proto ujednání o mzdě považovati za pojmový znak poměru domovnického. Ani zákon o nemoc. pojištění, na který poukazuje § 17 shora cit. zák., nevyžaduje k založení pracovního poměru dle § 1 nem. zák. nezbytně, aby byla smluvna mzda v hotovosti nebo mzda vůbec. Nelze tudíž shledávati nezákonnost v úsudku nař. rozhodnutí, že jest nerozhodným, v jaké formě T. mzdu dostávala.

Stížnost dále namítá, že zaměstnání T. jako domovnice bylo zaměstnáním v e d l e j š í m, vylučujícím pojistnou povinnost dle § 1 nem. zák.

Žal. úřad — nesdílíje názor rozhodnutí II. stolice, že domovnictví bylo při vedení její domácnosti vedlejším zaměstnáním T., — vyslovil, že Marie T.-ová v uvedené době pojistné povinnosti podrobena byla, ježto domovnictví bylo v té době jejím j e d i n ý m v ý d ě l e č n ý m z a m ě s t n á n í m n a m z d u. Vyslovil tím právní názor, že lze mluvíti o zaměstnání vedlejším dle § 1 nem. zák. jen tehdy, je-li tu ještě jiné v ý d ě l e č n é zaměstnání (hlavní zaměstnání). Tu má ovšem potud pravdu, že o vedlejším zaměstnání jisté osoby může býti řeč jen tenkrát, má-li táž osoba ještě jiné zaměstnání, jež lze kvalifikovati jako zaměstnání hlavní.

Dle názoru nss-u není však v zákoně opory pro výklad, že by toto hlavní zaměstnání musilo býti zaměstnáním v ý d ě l e č n ý m. § 1 n. z. a rovněž § 17 zák. o právních poměrech domovníků mluví prostě o zaměstnání vedlejším, nikoli o výdělečném zaměstnání vedlejším, jako protikladu hlavního výdělečného zaměstnání. Přihlédne-li se k tomu, že zákonodárce v jiných zákonech, ku příkladu v pensijním zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. v § 2, č. 2 a § 3, odst. 6, staví proti vedlejšímu zaměstnání výslovně »hlavní výdělečné zaměstnání«, v nem. zák. toho však opominul, nelze shledati, že by shora cit. právní názor žal. úřadu měl v zákoně oporu.

Bylo proto nař. rozhodnutí, jež se dle těchto úvah zakládá na nesprávném výkladu § 1 n. z. resp. § 17 zák. z 30. ledna 1920 č. 82 Sb., zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4500.

O b e c n í s a m o s p r á v a: I. Nevybočuje z oboru působnosti obce, podporovati hmotně — třeba ve formě subvence — stavbu divadla. — II. Výpočet agend vlastní působnosti obce v § 28 ob. zř. není taxativní. — III. Okolnost, že určité zařízení v obci neslouží stejnoměrně zájmům v š e h o občanstva, nevylučuje podporu takového zařízení z působnosti obce. — IV. Jak daleko sahá závazek obec. zastupitelstva podle § 10 fin. novely, aby — povolujíc vydání — usneslo se též o jeho úhradě? — V. Kterak má rekursní stolice samosprávně postupovati, zjišťujíc, zda v obci je třeba nové budovy divadelní, jejíž stavbu obec chce podporovati?

(Nález ze dne 10. března 1925 č. 4880.)